

Sang, Suor i Esperanza

Estimats membres:

En moments com estos, on impera la inquietud i la preocupació pel futur, sempre ve a la ment la famosa frase de Winston Churchill.

Per descomptat, a curt termini, ASEICA s'ha de solidaritzar amb tots aquells que estan patint en carn pròpia els efectes del SARS-CoV-2 com a pacients o afins directes. Afortunadament, malgrat les deficiències que es fan aparents estos dies, tenim una cobertura social i sanitària prou robusta que permet ser optimista sobre la seua curació. El repte, òbviament, és el d'evitar que el sistema col·lapse, per la qual cosa té molta rellevància el que insistim a perseverar en la implementació de les normes de conducta i disciplina social que són necessàries per a evitar la disseminació d'este virus.

Esta és una situació també de "suor" per a tot el personal hospitalari del país que ha de bregar amb esta emergència social inesperada. Ací, m'agradaria dedicar un especial record a tots els nostres membres oncòlegs que, en estos dies, estan implicats i implicades en com bregar amb este problema en els seus servicis, com gestionar la pèrdua de personal per infeccions, com evitar la infecció de tipus de pacients amb càncer especialment susceptibles al SARS-CoV-2 i com tractar als que ja han sigut infectats. Esta labor, ho sé de pròpia mà, implica també el disseny de noves polítiques de monitoratge extrahospitalari de pacients en revisió post-tractament i de com bregar logísticament amb la gestió intrahospitalària de les noves admissions. A tots ells, ànim i, sobretot, gràcies per estar al peu del canó!

També m'agradaria reconèixer el treball dels quals som "bàsics" i que, en estos moments, ens toca ser "patidors a casa". Que estiguem a casa no significa que no estiguem en acció. En Twitter podem seguir l'activitat de molts de nosaltres gestionant telemàticament els seus grups d'investigació, escrivint projectes i articles científics i informant el públic de manera clara i precisa de quins són els fonaments d'esta malaltia.

M'agradaria subratllar també l'encomiable l'esforç de molts científics i centres d'investigació per a posar a la disposició del nostre sistema nacional de salut l'equipament i reactius necessaris per a la realització de proves diagnòstiques en el cas que estes es necessiten de manera urgent. I també a aquells i aquelles que, en

estos moments, segueixen de reguarda en els centres d'investigació per a assegurar el funcionament dels equips i dels servicis més essencials.

Permeteu-me, no obstant això, acabar esta carta canviant la famosa frase de Churchill (espere que em perdone). Crec que no és temps de llàgrimes sinó d'esperança. D'esta eixirem, amb major o menor dificultat, però eixirem. I, cosa que és més important, esta crisi ens està permetent redescobrir coses que s'estaven oblidant i intentant desmantellar durant estos últims decennis. D'una banda, és clar que sense un sistema públic de sanitat i de benestar social esta crisi haguera sigut molt pitjor tant en cost de vides com en impacte social. D'altra banda, per fi s'està veient, lamentablement en forma pràctica i d'emergència, l'important que és tindre un sector científic i tecnològic robust per a afrontar reptes com el que estem patint. Lamentablement, com quasi sempre, el govern i la societat sol es recorda de Santa Bàrbara quan trona. Serà labor nostra, i per descomptat d'ASEICA, que els ressons d'aqueix tro servisquen per a, per fi, canviar la dinàmica negativa i de desídia que el sistema d'I+D+i del nostre país ha patit al llarg d'estos últims anys. Els científics no som un luxe: som ací per a ajudar i, sobretot, per a desenvolupar noves vies per a curar i diagnosticar als pacients de les malalties de sempre, de les noves i, per descomptat, de les que encara desconeixem que vagen a vindre.

Un abraç a totes i tots!

Dr. Xosé R. Bustelo
President, ASEICA